



Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.009/2023/12.

A felperes:

felperes neve (felperes lakcíme.)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

pártfogó ügyvéd neve (ügyvéd címe)

Az alperes:

alperes Kft. (alperes székhelye)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Váradi Tibor ügyvéd (ügyvéd címe)

A per tárgya:

Munkaviszony megszüntetése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Szolnoki Törvényszék 15.M.70.310/2020/24.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes, 15.M.70.310/2020/25.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1 728 000 (egymillió-hétszázhuszon-nyolcezer) forint elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítést és ezen összeg után 2019. október 26. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, azzal, hogy 2022. november 1. napjától a 424/2022. (X. 28.) Korm. rendelet szerinti veszélyhelyzet ideje alatt késedelmi kamatkövetelés legfeljebb évi 25 %-os mértékben érvényesíthető.

Mellőzi az alperes 163 333 (Százhatvanháromezer-háromszázharminchárom) forint kompenzációs átalány megfizetésére kötelező rendelkezését.

A szabadságmegváltás jogcímén megítélt összeget 24 000 (Huszonnégyezer) forintra felemeli az az után járó kamatfizetési kötelezettséget kiegészíti azzal, hogy 2022. november 1. napjától a 424/2022. (X. 28.) Korm. rendelet szerinti veszélyhelyzet ideje alatt késedelmi kamatkövetelés legfeljebb évi 25 %-os mértékben érvényesíthető.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasítja.

Az alperes terhelő elsőfokú eljárási illeték összegét 105 120 (százötezer-százhusz) forintra felemeli.

Az állam terhén maradó elsőfokú eljárási illeték összegét 8 000 (nyolcezer) forintra leszállítja.

A pernyertesség megállapított arányát a felperes vonatkozásában 93 %-ra felemeli, az alperes vonatkozásában 7 %-ra leszállítja. Az állam terhén maradó pártfogó ügyvédi díj arányát 7 %-ra leszállítja és megállapítja, hogy a további 93 % pártfogó ügyvédi díjat az alperes viseli.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25 000 (huszonötezer) forint első- és másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a másodfokú eljárással felmerülő pártfogó ügyvédi díjat 92%-ban az alperes viseli.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételei számlájára –126 850 (százhuszonhatezer-nyolcszázötven) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Megállapítja, hogy 10 780 (tízezer-hétszáznyolcvan) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2018. október 4. napjától 2019. január 1. napjáig (helyesen: 2019. március 19. napjáig) állt a perben nem álló C... Kft. alkalmazásában betanított munkásként.

[2] A felperes 2019. március 21. napjától egyszerűsített foglalkoztatási jogviszonyt létesített az alperessel, amely jogviszony 2019. szeptember 22. napjáig állt fenn.

[3] A felperes 2019. szeptember 25. napjától határozatlan idejű munkaviszonyt létesített az alperessel munkaerő-kölcsönzés céljából, operátor munkakörben. A felek a munkaszerződésben 3 hónap próbaidőt kötöttek ki. A felperes munkabérét 857 forint/óradíjban állapították meg, távolléti díja 146 193 forint volt. A felperest 2019. évre 31 nap szabadság illette meg.

[4] Az alperes a felperes munkaviszonyát azonnali hatályú felmondással – a próbaidő alatt – indokolás nélkül megszüntette. A felperes részére a kilépő papírokat az alperes megküldte, amelyeket a felperes 2019. október 25-én vett át. A kilépő papírok a munkaviszonyt megszüntető dokumentumot nem tartalmazták.

[5] A felperes 2019. szeptember 25. és 2019. október 25. napja közötti időtartamra 2,5 nap szabadságra volt jogosult.

[6] A felperes a 2019. november 21. napján kelt, az alperesi ügyvezetőnek címzett levelében a munkaviszony megszüntetését megtámadta. Ebben előadta, hogy a 2019. október 25. napján átvett iratok között sem felmondás, sem egyéb, a munka törvénykönyve által megkövetelt irat nem szerepelt. Előadta továbbá, hogy 2018. október 4. napja óta betanított munkásként dolgozott előbb a C... Kft.-nél, majd tudomása szerint 2019. szeptember 25-től az alperesnél. Ezen időtartam alatt mindvégig a alvállalkozó neve alvállalkozónál dolgozott betanított munkásként.

A felperes keresete az alperes ellenkérelme

[7] A felperes módosított keresetében annak megállapítása mellett, hogy a munkaviszonya az alperesnél 2019. március 20-án jött létre, kérte annak megállapítását, hogy munkaviszonya a felmondási tilalom alatt jogellenesen került megszüntetésre.

A jogellenes munkaviszony megszüntetés jogkövetkezményeként elsődlegesen a munkaviszonya helyreállítását kérte azzal, hogy a munkaviszony megszüntetése, és annak helyreállítása közötti időtartamot munkaviszonyban töltött időnek kérte tekinteni, továbbá az alperest a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 83. § (3) bekezdése alapján 2020. július 31. napjáig 1 461 930 forint elmaradt munkabér, és ezen összeg után 2019. október 14. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamata, valamint 2019. évre 31 nap és 2020. évre 18 nap időarányos ki nem adott szabadság pénzbeni megváltásaként 358 172 forint megfizetésére kérte kötelezni.

Másodlagos jogkövetkezményeként az alperes marasztalását kérte az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdésére hivatkozással 1 754 316 forint „elmaradt jövedelem címén, kompenzációs átalányként” megjelölt összegben, továbbá 18 nap szabadság megváltásaként 131 573

forintban és ezen összegek után 2019. október 14. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatában.

Kérte továbbá az alperes perköltségben történő marasztalását, amelynek mértékét a vonatkozó IM rendelet szerint pártfogó ügyvédi munkadíjában kért megállapítani.

[8] Elsődleges kereseti kérelme körében érvényesíteni kívánt jogként hivatkozott a Munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 65. § (3) bekezdés a) pontja, 83. § (1) bekezdés b) pontja, Mt. 48. § rendelkezéseire, míg a másodlagos kereseti kérelem kapcsán az Mt. 65. § (3) bekezdés a) pontja, Mt. 82. § (1) és (2) bekezdés rendelkezéseire.

[9] Előadta, hogy mindvégig betanított munkásként dolgozott a alvállalkozó neve Kft. alvállalkozó telephelyének címe szám alatti telephelyén. Utasításokat és beosztást személy 1 nevetől, illetve személy 2 nevetől kapott. 2019 márciusában személy 1 neve jelezte számára, hogy már nem a C... Kft. a munkáltatója, hanem az alperes, azzal, hogy egyéb munkaviszonyára vonatkozó körülmény nem változott. 2019. szeptember 25. napján személy 1 neve hozott egy munkaszerződést, amit aláírt, ennek kapcsán azt a tájékoztatást kapta, hogy csak le kell papírozni a jogviszonyát.

[10] Fizetése tekintetében előadta, hogy a munkabér kifizetése úgy történt, hogy kéthetente egy borítékban kapta meg a bérét, soha nem kapott rendes elszámolást. Hivatkozott továbbá arra, hogy sem a C... Kft., sem az alperes nem adott ki részére szabadságot.

[11] 2019. október 14. napján, amikor kiderült, hogy várandós, ezt telefonon bejelentette személy 2 nevenek. Előadta továbbá, hogy 2019. október 14. napján szabadnapos volt, 2019. október 15. napján munkavégzésre be volt osztva, de orvoshoz ment, aki közölte, hogy terhessége veszélyeztetett, ezért táppénzre veszi. Ezt követően 2019. október 16. napján személy 2 neve telefonon közölte vele, hogy várandósságára tekintettel jogviszonya megszüntetésre kerül, tehát a jogviszony megszüntetésekor várandós volt.

[12] További érvelése szerint 2018. október 4. napjától állt a C... Kft. alkalmazásában, ahol személy 1 neve tartotta vele a kapcsolatot, ahogy később az alperes nevében is. Az alperessel szóban arról állapodott meg, hogy a munkaviszonya jogfolytonosnak tekinthető, ellentétben az igazolásokon szereplő egyszerűsített foglalkozási viszonnal. Állította, hogy az alperes nem tájékoztatta arról, hogy egyszerűsített foglalkoztatási jogviszonyban alkalmazza, abban a tudatban volt, hogy rendes munkaviszonyban áll. Mindezekre tekintettel az alperessel a munkaviszonya 2019. március 20-án jött létre, 2019 októberében már nem állt próbaidő hatálya alatt, ezért a várandóssága alatt közölt felmondása az Mt. 65.§ (3) bekezdés a) pontja alapján felmondási tilalomba ütközik, tehát jogellenes.

[13] Másodlagos kereseti kérelmét azzal indokolta, hogy a munkaviszonyt megszüntető írásbeli munkáltatói intézkedést nem kapta meg, az nem volt a 2019. október 25. napján átvett kilépő dokumentumok között.

[14] Az alperes írásbeli ellenkérelme a kereset elutasítására, a felperes perköltségben történő marasztalására irányult, amelynek mértékét a csatolt megbízási szerződés alapján 100 000 forint ügyvédi munkadíjban és tárgyalásonként 30 000 forintban kért megállapítani, azzal, hogy ÁFA fizetésére nem köteles.

[15] Védekezése szerint a felperes által becsatolt okirati bizonyítékok egyértelműen alátámasztják, hogy a felperes 2019. március 20. napjától egyszerűsített foglalkoztatási jogviszony keretében állt alkalmazásában, míg a csatolt munkaszerződés alapján munkaviszonya 2019. szeptember 25. napján jött létre. Hivatkozott arra, hogy személy 1 neve, a felperes által hivatkozott C... Kft.-t semmilyen módon nem képviselte, így a felperes jogviszonya jogfolytonosnak nem tekinthető.

[16] Vitatta, hogy a jogviszony megszüntetésére a felperes várandóssága miatt került volna sor, ennek kapcsán hivatkozott arra, hogy a munkaviszony azért került azonnali hatállyal megszüntetésre, mert a felperes nem jelent meg munkahelyén az előírt időben.

[17] Hivatkozott továbbá arra, hogy a munkaviszony megszüntetésekor a felperes részére valamennyi előírt dokumentum, így az azonnali hatályú felmondást tartalmazó okirat is megküldésre került.

Az elsőfokú bíróság ítélete és indokolása

[18] Az elsőfokú bíróság 24. sorszám alatti ítéletében, amelyet 31-I. sorszám alatti végzésével kijavított, majd 31. sorszám alatti ítéletével kiegészített, a felperes elsődleges kereseti kérelmét elutasította, másodlagos kereseti kérelmének helyt adott és kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 163 333 forintot kompenzációs átalány jogcímén ezen összeg után 2019. október 26. napjától a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamatot, 17 140 forintot szabadság megváltás jogcímén, ezen összeg után 2019. október 26. napjától a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamatot, ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a Magyar Államnak 10 800 forint eljárási illetéket, illetve megállapította, hogy 103 400 forint illeték az állam terhén marad. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 150 000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a felperes 10 %-ban, míg az alperes 90 %-ban pernyertes, továbbá, hogy a párfogó ügyvéd díját az állam viseli.

[19] Ítélete indokolása szerint elsődlegesen abban a kérdésben foglalt állást, hogy a felek között mikor jött létre a jogviszony. A rendelkezésre álló dokumentumok és tanú 1 neve tanú tanúvallomása alapján megállapította, hogy a felperes az alperessel 2019. szeptember 25. napján kötött munkaszerződést, ezt megelőzően az alperes a felperest egyszerűsített foglalkoztatási jogviszony keretében alkalmazta. Rámutatott, hogy mindezek cáfolatára nem voltak alkalmasak a felperes által előterjesztett bizonyítékok, a kézzel írt boríték, a felperes által csatolt nyilvántartások, a alvállalkozó neve Kft. és a felperes jogi képviselője közötti levelezés, tekintettel arra, hogy ezek a foglalkoztatási jogviszonyra vonatkozóan semmilyen adatot, információt nem tartalmaztak. A felperes által meghallgatni indítványozott tanúk közül sem tanú 2 neve, a alvállalkozó neve Kft. munkavállalója, sem tanú 3 neve, a felperes házastársa nem tudott a munkaviszony jogfolytonossága körében nyilatkozatot tenni. Ugyancsak nem találta a felperesi állítás alátámasztására alkalmasnak tanú 4 neve tanú vallomását sem, mert a tanú kizárólag saját munkaviszonya tekintetében tudott nyilatkozni. Álláspontja szerint személy 3 nevenek, a alvállalkozó neve Kft. ügyvezetőjének tanúvallomása sem tudta cáfolni az egyszerűsített foglalkoztatási jogviszony létrejöttét, ezzel szemben azt alátámasztotta, hogy az alperes egyszerűsített foglalkoztatási jogviszony keretében alkalmazott munkavállalókat kölcsönzött ki számukra.

[20] Ezt követően vizsgálta, hogy a felperes részére megküldésre került-e a felmondást tartalmazó papír alapú dokumentum. Ennek kapcsán rámutatott, hogy az alperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek nem tudott eleget tenni, a munkaviszonyt megszüntető azonnali hatályú felmondás megküldését hitelesen igazolni nem tudta. Megállapította, hogy az alperes a felperes munkaviszonyát a kilépő papírok megküldésével megszüntette, ám ezen dokumentumok között nem küldte meg az azonnali hatályú felmondást. Ezzel szemben a felperes 2019. november 21. napján kelt levelében és a per folyamatban léte alatt végig következetesen hivatkozott arra, hogy munkaviszonyt megszüntető okiratot nem kapott, ezt az

alperes ellenkérelmében nem vitatta, ezen dokumentumot ellenkérelméhez nem, csak később a per folyamán csatolta, így a bizonyítatlanságot az alperes terhére értékelte.

[21] Az Mt. 80. § (2) bekezdés, 24. § (1) bekezdés, 44. § rendelkezései alapján levezette, azáltal, hogy az alperes nem küldte meg az azonnali hatályú felmondást a felperes részére a munkaviszony megszüntetésére jogellenesen került sor.

[22] A jogellenesség jogkövetkezményeként pedig az Mt. 69. § (1) bekezdése, 82. § (4) bekezdése alapján felmondási időre járó egy havi távolléti díjának megfelelő 146 193 forint, ezen túlmenően pedig a felperes részére 2019. szeptember 15. és október 25. napja között ki nem adott 2,5 nap szabadság ellenértékéért 17 140 forint szabadságmegváltás megfizetésére kötelezte az alperest.

[23] Ítéletének indokolásában kitért a továbbiakban arra, hogy a Pp. 220. § (1) bekezdése alapján a felperes által hivatkozott, azonban a bírósághoz meg nem érkezett 2021. március 25. napján előterjesztett elektronikus beadványt figyelembe venni nem tudta, tekintettel arra, hogy a felperes hivatkozásával szemben nem igazolta a beadvány megküldését. Utalt arra is, hogy az alperes által indítványozott, település neve Nagyközség Jegyzőjétől származó ...-...-...-...-...-...-.../2013. határozatot azért nem vette figyelembe, mert annak az ügy elbírálása szempontjából nem volt jelentősége.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[24] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása, a felperes keresetének helyt adó döntés meghozatala, az alperes első-, másodfokú perköltségben történő marasztalása érdekében azzal, hogy jogi képviselője pártfogó ügyvédként jár el, áfa fizetésére nem köteles.

[25] Az ítéletábrlától gyakorolni kért felülbírálati jogkört a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontjában jelölte meg.

[26] Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete iratellenes, mert anélkül állapította meg, hogy a C... Kft.-nek és az alperesnek nem volt egymással kapcsolata, ily módon a felperes munkaviszonya nem tekinthető jogfolytonosnak, hogy ebben a körben bizonyítást folytatott volna le, bizonyítási terhet kiosztott volna.

[27] Az elsőfokú eljárás során tett előadását lényegében megismételve hivatkozott arra, hogy iratellenes az elsőfokú ítélet azon megállapítása is, miszerint 2019. március 21. és 2019. szeptember 22. napja között egyszerűsített foglalkoztatási jogviszonyban állt az alperesnél, hiszen, ha erről tudomása lett volna, nem indít pert. Ezzel szemben a felperes 2018. október 4. napjától állt a B... Kft. település nevei telephelyén alkalmazásban, ezen korábbi munkáltatónál bejelentett munkaviszonya volt, így alappal feltételezhetette azt, hogy miután munkavégzésében változás nem történt, jogviszonya folyamatosan fennáll, ezt támasztja alá tanú 4 neve tanúvallomása is.

[28] Álláspontja szerint iratellenes az elsőfokú ítélet azon megállapítása is, hogy a felperes az általa F/12. sorszám alatt becsatolt irat tanúsága szerint kölcsönzött munkaerőként állt alkalmazásban 2019. március 1-től október 13-ig a B... Kft. település nevei üzemében. Az utólagos bizonyítás keretében becsatolt kimutatás tartalmazza, hogy a felperes mettől-meddig dolgozott, mikor dolgozott, míg ezzel szemben a becsatolt fizetési boríték alapján szeptember 16. és 30. közötti időszakra is fizetést kapott.

[29] Hivatkozott továbbá arra, hogy a bizonyítási teher kiosztása során nem jelezte a bíróság, hogy a becsatolt borítékot nem tartja elégséges bizonyítéknak, ha ez megtörtént volna,

írasszakértő kirendelését kérte volna, és az alperesi ügyvezető feleségének, vagy korábbi más munkavállalóknak a meghallgatását.

[30] Megismételte azon előadását, miszerint október 14-én jelezte a munkáltatónak a terhessége tényét, amikor is a jogviszonya megszüntetésre került. Vitatta, hogy a jogviszony megszüntetésére azért került sor, mert nem ment volna be dolgozni. Ezt támasztja alá házastársa, tanú 4 neve, tanú 2 neve és tanú 5 neve tanúvallomása is.

[31] Hivatkozott továbbá arra, hogy tanú 1 neve és tanú 6 neve tanúk elfogultak, tekintettel arra, hogy tanú 1 neve a vitatott időszakban az alperes alkalmazottja, tanúkenti kihallgatása során pedig vele megbízási jogviszonyban álló személy volt, míg tanú 6 neve, tanú 1 neve alkalmazottjaként annak ellenére emlékezett pontosan a felperes kilépő dokumentumainak részleteire az eset után két évvel, hogy elmondása szerint több mint 100 céget képviselnek.

[32] Hivatkozott arra, hogy az általa utólagos bizonyítékként csatolt, B... Kft. nyilvántartásából származó dokumentum beszerzésére bizonyítási indítványt terjesztett elő, majd utóbb ezt maga beszerezte, azonban utólagos bizonyítási indítványát a bíróság nem utasította el, de nem is teljesítette.

[33] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget a jogviszony megszüntetése körében indokolási kötelezettségének, nem adta kellő indokát annak, hogy a felperes, valamint az általa megjelölt tanúk állítását miért nem fogadja el.

[34] A kereseti követelésösszege körében pedig előadta, hogy az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdése alapján terjesztette elő kereseti kérelmét, ennek ellenére csak egy havi távolléti díjának megfelelő összeg megfizetésére kötelezte a bíróság az alperest.

[35] Sérelmezte továbbá, hogy nem kapott lehetőséget arra, hogy az elsődleges kereseti kérelmét az eltelt időre tekintettel módosítsa, valamint az eljáró bíró megtiltotta a kérdésfeltevést tanú 5 neve tanúhoz azzal az indokkal, hogy csak olyat kérdezhet, amit előre meghatározott.

[36] Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására, a felperes másodfokú perkieljárásban történő marasztalására irányult.

[37] A Pp. 265. § (1) bekezdésére történő hivatkozással előadta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási terhet kiosztotta, e körben pedig a felperesnek kellett bizonyítania a munkaviszony jogfolytonos jellegét.

[38] Azzal a felperesi érveléssel összefüggésben, hogy az alperes és a C... Kft. között nem volt kapcsolat, amelynek körében bizonyítást az elsőfokú bíróság nem folytatott le és bizonyítási terhet nem osztott ki utalt arra, hogy álláspontja szerint a jogfolytonosság igazolása körében kellett volna a felperesnek bizonyítást felajánlania, azonban ezt nem tette meg. Hivatkozott továbbá arra, hogy az egyszerűsített foglalkoztatási viszony és a munkaviszony fennállását a tanúk, valamint a becsatolt iratok alátámasztották.

[39] A borítékok értékelésével kapcsolatban kifejtette, hogy a bizonyító adatokat a bíróság egyenként és összességében értékeli és vizsgálja, és ennek eredményeként alakítja ki a saját meggyőződését, amelyet ténymegállapítások formájában rögzít a határozata indokolásában. Álláspontja szerint a bíróságnak nincs olyan kötelezettsége, hogy jelezze, hogy egy adott bizonyítékot elégségesnek tart-e valamely tényállítás bizonyítására. E körben hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 7.P.20.750/2006/4. számú döntésére.

[40] Kifejtette, hogy a perben mindkét félnek volt jogi képviselője, ezért az elsőfokú bíróságnak nem volt olyan irányú többlet kötelezettsége, hogy a felperes által többször leírt részletességgel tájékoztatni kellett volna a jogi képviselővel eljáró feleket a bizonyítandó tényekről.

[41] Rámutatott arra, hogy az a ténymegállapítás, hogy azért került sor a felperes munkaviszonya megszüntetésére, mert nem jelent meg a munkahelyén, valamint az, hogy személy 1 neve a C... Kft.-t nem képviselte, nem a törvényszék ténymegállapítása, hanem az alperesi ellenkérelem tartalmazta ezeket, és a törvényszék az ítéletében ezt olyan módon tüntette fel, hogy idézte az ellenkérelem tartalmát.

[42] Álláspontja szerint helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az alperes által idézett tanúk nem voltak elfogultak.

[43] A megállapított tényállás megfelel az eljárási szabályoknak, az összhangban áll a periratokkal, okszerű és helyes következtetésen nyugszik.

[44] Az ítéletábla anyagi pervezetését követően a felperes akként nyilatkozott, hogy azt a hivatkozását tartja fenn, miszerint az alperes a felperes munkaviszonyát a várandósság tartama alatt szüntette meg.

[45] A másodlagos jogkövetkezmény körében pontosított fellebbezési kérelme szerint elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérte, annak megállapításával, hogy az alperes felmondása jogellenes volt, mert arra „a Felperes várandóssága alatt, - és várandóssága miatt- került sor, ezért a munkaviszony megszüntetésére jogellenesen, az Mt. 65. § (3) bek. a) pontja megsértésével, felmondási tilalom alatt került sor.” Az alperes marasztalását az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdés alapján 1 728 000 forint elmaradt jövedelemben, valamint 172 800 forint 18 nap után járó szabadság megváltásban és ezen összegek után 2019. október 17-től a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatában, továbbá az első- és másodfokú perköltség viselésében kérte.

[46] Harmadlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére és új eljárás lefolytatására irányult.

[47] Az összegszerűség körében kifejtette, hogy a C... Kft.-vel létesített munkaviszonya során ténylegesen 800 forint óradíja került megállapításra, amely alapján távolléti díját 144 000 forintban jelölte meg. A munkaviszony jogellenes megszüntetése folytán összesen 5 346 299 forint kár érte, amely 604 000 forint 6 hónapra járó CSED-ből, 3 675 840 forint 18 hónapra járó GYED-ből, 803 312 forint 8 hónapra járó táppénzből és 263 147 forint álláskereső járadékból áll. Az Mt. 82. § (2) bekezdés szerinti tizenkéthavi távolléti díjának összegét havi 144 000 forinttal alapul véve 1 728 000 forintban jelölt meg.

[48] Hivatkozott továbbá arra, hogy személy 2 nevet indítványozta kihallgatni, amit a bíróság nem fogadatosított, továbbá, hogy a felperes foglalkoztatása nem felel meg az egyszerűsített foglalkoztatás szabályainak, mert a felperes havi 180 órát dolgozott az alperesnél szemben a törvényben előírt korlátokkal. Csatolta továbbá a alvállalkozó neve Kft.-vel folytatott levelezést és az általa megküldött kimutatást 2019. március és október hónap között a ledolgozott munkaórákat illetően.

[49] Az alperes az anyagi pervezetést követően előterjesztett felperesi előadásokra tekintettel hivatkozott arra, hogy a felperes munkaviszonya próbaidő alatt került megszüntetésre, nem bizonyította, hogy ne állt volna próbaidő alatt, vagy hogy várandóssága miatt került sor a jogviszony megszüntetésére.

[50] Felperes olyan tényekre hivatkozik és olyan iratokat csatol, amelyek még az elsőfokú eljárás berekesztése előtt keletkeztek, ezért kérte ezek figyelmen kívül hagyását.

Az ítéletábla döntése és annak indokai

[51] A Pp. 370. §-a szabályozza a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének korlátait. E rendelkezés (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét – a (2)-(4)

bekezdésben foglalt eltéréssel – az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolhatja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. Ez azt jelenti, hogy a 371. § (1) bekezdésében foglaltak miatt korlátnak minősül – egyebek mellett – hogy a fellebbező milyen konkrét döntést kér a másodfokú bíróságtól atekintetben, hogy az mennyiben változtassa meg, vagy helyezze hatályon kívül az elsőfokú ítélet kifogásolt rendelkezését vagy részét és ezt milyen okból tegye, továbbá, hogy a fellebbező milyen anyagi, illetve eljárási jogszabálysértést jelöl meg fellebbezése alapjául. Azzal tehát, hogy a fellebbező milyen határozott kérelmet és milyen indokkal ad elő, egyúttal kijelöli a másodfokú bíróságtól kért felülbírálat tárgyát és körét. Emellett lényeges korlátot jelent az is, hogy a Pp. 369. §-a meghatározza, a felülbírálati jogkör milyen keretek között gyakorolható.

[52] A felperes fellebbezésében elsődlegesen a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontja szerinti anyagi jogi felülbírálat keretében az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását és keresete szerinti marasztalását kérte.

[53] A Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított tényállást az anyagi jogi felülbírálat során akkor érintheti, ha a bizonyítás eredményét okszerűtlennek minősíti. A mérlegelés akkor okszerűtlen, ha az ítéletben rögzített tényállás iratellenes, illetőleg ha az elsőfokú bíróság az adott bizonyítékok alapján nem juthatott volna az általa elfogadott következtetésre, vagyis a tényállás megállapítása során logikai hibát vétett. Abban az esetben azonban, ha a beszerzett bizonyítékok értékelésének eredményeként, a logika szabályai szerint lehetséges volt, vagyis nem volt kizárt az adott tényállás megállapítása, a másodfokú bíróság azt akkor sem bírálhatja felül, ha maga egyébként a bizonyítékok mérlegelése alapján más következtetésre jutott volna. Ez ugyanis a bizonyítékok másodfokú eljárásban történő felülmérlegelésének tilalmába ütközne. Nem elégséges azonban az okszerűtlen mérlegelésre általánosságban hivatkozni, konkrétan meg kell jelölni, hogy a bíróság milyen bizonyítékból vont le okszerűtlen következtetést, illetve milyen bizonyítási hiányosságok miatt nem tekinthető az ítélet megalapozottnak.

[54] E körben a felperes fellebbezésében hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a C... Kft.-vel 2018. október 4. napjától fennálló jogfolytonos munkaviszonya, az alperes törvényes képviselőjének szerepe és az egyszerűsített foglalkoztatás körében iratellenes megállapításokat tett.

[55] Az elsőfokú bíróság a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján helyesen tájékoztatta a feleket a bizonyítási érdekről, így arról, hogy a felperesnek kell bizonyítani azt, hogy jogfolytonos jogviszony keretében dolgozott, míg az alperesnek azt, hogy egyszerűsített foglalkoztatási jogviszonyban foglalkoztatta a felperest.

[56] A jogviszony folytonossága körében az alperes vitatásával és a becsatolt okirati bizonyítékokkal szemben a felperes által felajánlott bizonyíték, tanú 2 neve tanú vallomása (9. jegyzőkönyv 7.old.) nem támasztotta alá ezen felperesi állítást, mint ahogy azt sem, hogy az alperesnek kapcsolata volt a C... Kft.-vel, továbbá azt sem, hogy az alperesi törvényes képviselő tartotta vele a kapcsolatot a C... Kft. nevében. Ezzel szemben a C... Kft.-vel kötött munkaszerződés szerint a munkáltatói jogokat személy 4 neve gyakorolta (keresetlevél F1-1. és F1-2. melléklete). Az előbbi peradatokból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a jogfolytonosság hiányára.

[57] Az egyszerűsített foglalkoztatási jogviszony kapcsán az alperes által becsatolt igazolások, valamint a alvállalkozó neve Kft. kimutatásai és a tanúként kihallgatott tanú 1 neve vallomása az elsőfokú bíróság helyes okfejtése szerint alátámasztotta, hogy a felperes és minden munkavállaló az első időszakban egyszerűsített foglalkoztatási jogviszonyban állt az alperessel és csak később létesítettek velük munkaviszonyt. A bejelentések megtörténtek, az

egyszerűsített foglalkoztatási jogviszonyra pedig nem kellett külön megállapodást kötni. Ennek cáfolatára – az elsőfokú bíróság ugyancsak helyes érvelése szerint – a becsatolt fizetési borítékok sem voltak alkalmasak, amelynek kapcsán az ítéltábla osztja az elsőfokú bíróság ítéletének [10] bekezdése szerinti indokolást. Megjegyzi továbbá, hogy az utólagosan becsatolt kimutatások alapján sem merült fel arra adat, hogy az alperes az egyszerűsített foglalkoztatás jogszabályi előírásait megszegte volna. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást a tekintetben, hogy a felek között 2019. március 21. napjától egyszerűsített foglalkoztatási jogviszony állt fenn, míg a 2019. szeptember 25-én kelt munkaszerződéssel bizonyítottan ezen időponttól munkaviszonyban álltak egymással.

[58] Az ítéltábla álláspontja szerint tehát az elsőfokú bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és a perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak, valamint a tanúvallomások és egyéb peradatok egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján az okszerűség követelményét nem sértő módon állapította meg [Pp. 279. § (1) bekezdés], ezért a tényállás megváltoztatásának nem volt helye.

[59] A felperes a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlása körében kérte, hogy az ítéltábla a megállapított tényekből az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést vonjon le, a megállapított tényeket másként minősítve állapítsa meg a felmondás jogellenességét.

[60] A felperes a munkaviszony jogellenes megszüntetését lényegében két indokra hivatkozva állította: egyrészt arra, hogy a munkaviszonya jogfolytonos fennállta miatt a munkaviszony megszüntetésekor már nem állt próbaidő hatálya alatt, másrészt munkaviszonya megszüntetésére a várandóssága alatt került sor.

[61] A fent részletezettek alapján a felperes a munkaviszony jogfolytonosságát nem tudta bizonyítani. A helyesen megállapított tényekből pedig nem lehetett az elsőfokú bíróságétól eltérő jogkövetkeztetésre jutni a próbaidő kikötésének jogszerűsége tárgyában. Jogfolytonosság hiányában ugyanis a felek a 2019. szeptember 25-én kötött munkaszerződésben jogszerűen kötöttek ki próbaidőt. A 3 hónap próbaidő pedig a jogviszony 2019. október 25. napján történő megszűnésének időpontjában is fennállt.

[62] Az Mt. 65. § (3) bekezdése rendelkezik az ún. abszolút felmondási tilalmakról, amelynek a) pontja alapján a munkáltató felmondással nem szüntetheti meg a munkaviszonyt a várandósság tartama alatt. A felmondási tilalmak kizárólag a felmondás, mint munkaviszony megszüntetési mód keretei körében értelmezhetőek, a korlátozások az azonnali hatályú felmondásra vagy a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetésére nem terjednek ki. A felek között nem volt vitás, hogy az alperes azonnali hatályú felmondással, indokolás nélkül szüntette meg a felperes munkaviszonyát, amelynek jogszabályi alapját az Mt. 79. § (1) bekezdés a) pontja képezte, mely szerint azonnali hatályú felmondással – indokolás nélkül – megszüntetheti a fél a munkaviszonyt a próbaidő alatt. tekintettel arra, hogy a felperes a jogviszony megszüntetésekor próbaidejét töltötte, munkaviszonya megszüntethető volt a jogszabályi rendelkezés alapján azonnali hatállyal, indokolás nélkül. E megszüntetési módra pedig nem vonatkozik az Mt. 65. § (3) bekezdés a) pontjában meghatározott felmondási tilalom, ezért erre alapítottan a munkaviszony jogellenes megszüntetését nem lehetett megállapítani.

[63] Figyelemmel arra, hogy a munkaviszony próbaidő alatti azonnali hatályú megszüntetése esetén az intézkedésnek indokolást nem kell tartalmaznia, ezért azt sem kellett vizsgálni, hogy mire tekintettel döntött a munkáltató a felperes munkaviszonyának megszüntetéséről. Arra vonatkozóan pedig, hogy a megszüntetésre a várandóssága miatt került volna sor, a felperes az ítéltábla anyagi pervezetését követően maga nyilatkozott úgy, hogy nem kíván hivatkozni.

[64] A munkaviszony megszüntetése a fentiek alapján nem ütközött az Mt. 65. § (3) bekezdésébe, így – a jogviszony megszüntetésének időpontjában hatályos – Mt. 83. § (1)-(3) bekezdés rendelkezései, így a munkaviszony helyreállítása és a munkabér és egyéb járandóságok megtérítésére vonatkozó jogkövetkezmények a jelen esetben nem voltak alkalmazhatóak.

[65] Erre irányuló alperesi fellebbezés, vagy csatlakozó fellebbezés hiányában az ítéltábla felülbírálatának nem volt tárgya az elsőfokú bíróság ítéletének azon megállapítása, hogy a munkaviszony megszüntetésére azon okból jogellenesen került sor, hogy a munkaviszonyt megszüntető azonnali hatályú felmondás a felperes részére nem került kézbesítésre.

[66] A továbbiakban a jogellenesség jogkövetkezményeiről kellett állást foglalni. Az ítéltábla anyagi pervezetését követően a felperes követelését az Mt. 82. § (1) és (2) bekezdése szerinti elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítésként tizenkéthavi távolléti díjának megfelelő összegében jelölte meg. Ennek összegét a fellebbezési eljárásban 144 000 forint távolléti díj alapulvételével 1 728 000 forintra leszállította. Az alperes a kártérítés összezszerűségét sem az elsőfokú, sem a másodfokú eljárásban nem vitatta, ezért az ítéltábla a felperes által kimutatott károk összezszerűségének keretein belül a felperes megváltoztatott kérelme szerinti összegben állapította meg az elmaradt jövedelem címén igényelt kártérítést.

[67] Az ítéltábla a felperes részére 2019. szeptember 25-től 2019. október 25-ig terjedő időszakra megállapított 2,5 nap szabadság megváltás összegét a felperes által megjelölt 1 200 forintos óradíj alapulvételével felemelte.

[68] Az alperes fellebbezésében kérte a Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását is, ugyanakkor az elsőfokú bíróság az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörbe tartozó döntést nem hozott, ezért ezen felülbírálati jogkör gyakorlására törvényi lehetőség nem volt.

[69] A felperes eljárási kifogásai kapcsán utal az ítéltábla arra, hogy a felperes tévesen állította, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy a felperes és az általa megjelölt tanúk állítását miért fogadja el az egyik és nem fogadja el a másik körben. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének mind a jogalap mind az összezszerűség tekintetében eleget tett, a tanúk vallomását egyenként és összességében is értékelte. A tanú 5 neve tanú meghallgatásával kapcsolatos fellebbezési érvelés szintén nem alapos, hiszen a felperes a tanútól a tárgyaláson kérdezhetett, valamint a tanú azon nem releváns ténnyel kapcsolatban nyilatkozott, hogy a felperes a terhessége miatt küldték el.

[70] Fentiekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – a jogkövetkezmények körében – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta.

[71] A fentiek szerint megváltoztatott ítéleti rendelkezésre tekintettel a felperes másodlagos vagylagos kereseti kérelme tekintetében túlnyomórészt pernyertes lett, ezért az ítéltábla a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján az alperest terhelő elsőfokú eljárási illeték mértékét 105 120 forintra felemelte, míg a felperest Pp. 525. § szerint megillető munkavállalói költségkedvezménye folytán az állam terhén maradó eljárási illeték összegét 8 000 forintra leszállította.

[72] Az alperes a másodfokú eljárásban 93%-ban pervesztes lett ezért az ítéltábla kötelezte 126 850 forint másodfokú eljárási illeték megfizetésére, míg a felperest Pp. 525. § szerint megillető munkavállalói költségkedvezménye folytán 10 780 forint másodfokú eljárás illeték az állam terhén marad. [Pp. 82. § (1) bekezdés, 95. § (1) bekezdése, 101. § (1) bekezdés, 102. § (1) bekezdése és (6) bekezdése; az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdés]

[73] Az ítéltábla a Pp. 101. § (3) bekezdése alapján csak megállapította, hogy az első- és másodfokú eljárásban a pártfogó ügyvédi díj viselésére az alperes milyen mértékében köteles,

amely rendelkezésre és a Pp. 83. § (2) bekezdésére figyelemmel a felperest mindösszesen 25 000 forint első- és másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte a túlnyomórészt pervesztes alperes javára, amely összeget áfa nem terhel.

[74] Tájékoztatja a bíróság az alperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára kell megfizetni. A megfizetés során közleményként fel kell tüntetni az első- és másodfokú ítélet számát és a fizetésre kötelezett adó azonosító számát. Figyelmezteti a bíróság az alperest, hogy ha az illetéket annak esedékességekor nem fizeti be az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlék fizetésére köteles.

[75] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[76] Az ítélet ellen a Pp. 365. § (2) bekezdésében foglaltak alapján fellebbezésnek helye nincs.

Szeged, 2023. november 24.

Dr. Szöllősiné dr. Tóth Zsuzsanna s.k. Dr. Telegdy Gergely s.k.
a tanács elnöke előadó bíró

Dr. Bálint Attila s.k.
táblabíró